Скупа природа наших середмість:
на тлі домів, незрима і знищима,
хода дерев. Читаймо це очима
з повільних віт, немов бентежну вість.
І ти питаєш: ну до чого цей
камінний кущ, і цей букет на сходах,
і цей вітраж, мов кольоровий подих
сухих суцвіть — осмута для очей?
До чого цей парад настінних пащ,
віконний цвіт і виноградний плащ —
ерзац лугів, закляклий у гордині?
Ми тут зросли. Пізнати нам дано,
як гола павіть б'ється у вікно,
як перший промінь в'ється по гардині.